Ціна 1 крб.

ПЕРЕЦЬ

№ 2 (14) СІЧЕНЬ 1943 р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ II.

Відомого льотчика, Героя Радянського Союзу Олександра Молодчого нагороджено другою медаллю «Золота Зірка».

Малюнок Б. Фрідкіна.

БОГДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ (до Щорса). — А цей козак хто буде?
ЩОРС. — Молодчий син українського народу.

КУДИ ДІРКА ДІВАЄТЬСЯ, КОЛИ БУБЛИК З'ЇДАЄТЬСЯ...

Малюнок Ю. Ганфа.

Неждано і негадано
(Хіба ж такий був план?)
Адольф під Сталінградом
Потрапив у капкан.
Загруз по самі вуха,
(Така ж печаль-тоска...)

Тікать би що є духу,
Так бублик не пуска.
І скрізь, куди не кинеться,
Глузливі голоси:
— Куди ж та дірка дінеться,
Як бублик із'їси?

З розпуки, чи в нестямі,
Скажений вовкодав
Той бублик клац зубами —
Та зуби поламав...
Наш бублик—це не пундики,
Його не проковтнеш..

Шукаєш дірку в бублику,
А в яму попадеш.
Прийшла страшна розплата
У громі канонад.
Кінчав свій суд над катом
Безсмертний Сталінград.

Тарас БУЛЬБА.

ПРИГОДИ АДОЛЬФА ГОПКЕ

(Лист від бійця Лук'яна Гуски до редакції «Перця»)

За рікою, за Дінцем, у селі Тополі окривів німецький комендант Адольф Гопке. Окривів, так окривів — з ким не трапляється лиха на рівній дорозі. Але комендант сприйняв своє нещастя так близько до серця, що в його психо-душевному стані сталася глибока розколина. Адольф Гопке впав у відчай і почав вірити в чортів, відьом і навіть у хвостасту худу свиню, котра гасала по селу і не раз чухалась об одвірок комендатури. Де взялася свиня, — ніхто сказати не міг. Але Адольф Гопке, як сьогодні пам'ятає, що коли він ухопив ялову льоху за вуха і хотів штрикнути її ножем, якийсь сільський шибеник одчайдушно заволав:

— Свиня скажена! Ай-яй!

Комендант остовпів.

Льоха несамовито дригнула ногами і з такою оперативністю випріснула спід ножа Адольфа Гопке, що він мало не дав сторчака.

А шибеники кричали:

— Скажена! Кусається!

— Диви! Свиня хвоста на спину закинула.

— Буде біда...

Адольф Гопке стояв, як той ошуканий дурень на ярмарку, і не знав, що йому робити: чи плакати, чи сміятись.

Це тривало недовго. Комендант узяв себе в руки. До нього підійшов дід Арсень Бородавка. Смішно кліпнувши оком, Арсень Бородавка пояснював комендантові, що коли свиня крутить хвоста бубликом і закидає його на спину — бути якійсь переміні, а в хаті — біді.

Що ти мелеш? — крикнув комендант.

—Те що чуєте. По народній прикметі так виходить...

ПЕРЕЦЬ (до червоноармійця). — А здорово ви, товаришу, німчуру лупите. На Дінці наші гармати б'ють, а на Дніпрі німці з переляку аж вуха затуляють.

А на третій день (і треба було трапитись такій пригоді) партизани підстрелили Адольфа Гопке. Куля перебила йому ногу і вона почала сохнути, як тараня. Комендант власноручно розстріляв Арсеня Бородавку і наказав укокошкати свиню. Та льосі пощастило уникнути ласки Адольфа Гопке. Їй трапилась приємна нагода, коли вона вирвалася спід ножа коменданта, на неї накинулися собаки і загнали в сусіднє село...

Отже психо-душевна рівновага коменданта була розхитана назавжди свинячим хвостом, в який Адольф Гопке тепер вірив більше, ніж у самого Гітлера. Він схуд і позеленів.

Дізнавшись, що в селі Тополі об'явилася ворожка Секлета, яка ворожить на півнях, Адольф Гопке негайно поїхав до неї.

— Я — комендант. Хочу бачити дорогу своєї майбутності... Кажи всю правду, не то... — І він поляскав по кобурі пістолета.

Ворожка витягла спід сита двох півнів — чорного і рябого — Чорний то є пан комендант, а рябий то партизан,—пояснила Секлета.—Запам'ятайте прикмети. А зараз побачите і свою дорогу.

Комендант з острахом поглянув на півня, що його баба назвала партизаном, і мовчки чекав, що буде далі.

Баба напоїла півнів самогоном. Первак гаряче залоскотав у носі Адольфа Гопке. Він не встояв перед спокусою й перехилив і собі пару чайних скляночок.

Потім Секлета, взявши навіщось із хати залізну кочергу, повела коменданта на двір, де й почалася півняча бійка, тобто ворожіння. Секлета розмахувала кочергою, підводила під лоба очі, щось шепотіла. Адольф Гопке гикав, робив чудні викрутаси своїм корпусом і кожного разу бив у долоні, коли чорний півень клював рябого.

Півні пороли крилами, розбігались і з розгону плигали один на одного. Раптом чорний півень закрутився і впав покривавлений на сніг. Комендант аж позеленів і схопився за револьвер.

Коли хтось як заверещить:

— Свиня! Скажена свиня! З хвостом!..

Комендант перелякано озирнувся. В ту ж мить баба Секлета вперіщила його раз-другий залізною кочергою по голові.

— Оце твоя дорога...

Адольф Гопке гопнув і простяг на снігу ноги...

Рябий півень вискочив йому на потилицю і як ударить крилами:

— Ку-ку-рі-ку-у!..

— Це на погоду, — сказала тітка Секлета. І вгадала. Того ж дня прояснилось. У село Тополі ввійшла Червона Армія.

Оце ж і зустрівся я там з Секлетою. Вона запевнила, що ворожкою не була зроду, а стала нею по партизанській стратегії.

А п'яних півнів, що правили їй за знахарські причандали, вона порізала і на радощах частувала червоноармійців, які вигнали німців з села.

Лук'ян ГУСКА.

СУМНІВИ БУХГАЛТЕРА

Бухгалтера Циферштіллера взяли восени на війну. За три місяці він уже ефрейтором встиг побувати на Дону, під Воронежем і на двісті кілометрів утекти назад. Утікаючи далі на захід, бухгалтер говорив своєму другові Ідіотхену:

— Ти віриш, що гітлерівський режим у Німеччині триватиме тисячу років?

— Чорти його знають,—мерзло відповів Ідіотхен.

— А я вже не вірю. Ти обліч-чи. За нецілих двадцять днів ми вже драпонули в Росії на двісті кілометрів. За два місяці добіжимо до фатерляндy, а ще за кілька місяців перебіжимо і Німеччину. Ну, які ж тут у біса тисячу років, коли ми вже й через рік не матимемо куди втікати.

МЕНШАЄ КЛОПОТУ

Гітлер. — Ну, як діла, пане Муссоліні?

Муссоліні. — Чудово! Меншає імперія, меншає клопоту.

НЕ ЧОЛОВІК

— Чоловіче, та не кричи на дітей, бо перелякаєш! — гукає з вікна тітка.

— Я не чоловік.

— А хто ж ти?

— Я — староста.

ПОЯРМАРКУВАЛИ

— А куди це ти, Микито, поспішаєш?

— З новиною іду, куме Іване, з новиною! Чув?

— Не чув.

— То ж бо то й є. Сидиш ти у своїй хаті, як у норі, і нічогісінько не знаєш, що робиться у білім світі. Ярмарок буде, куме! Справжній ярмарок призначили німці.

Чутки ширилися з села в село, із хати в хату. Тільки й розмов про ярмарок.

І довгожданий день надійшов. Люду зібралось багато. Та куди цьому ярмаркові до колишніх!

А в обідню пору хтось голосно крикнув:

— Німецькі солдати нас оточують!

Здійнявся крик, галас. Той біжить з оклунком, той у торбу одежину ховає. Кум Микита на воза вихався, задер голову — де вони, ті німці, дивиться.

Та ось вони!

На сусідньому возі вже стягують чоботи з молодиці, а ще далі кілька солдатів порається біля горщка з сметаною, вирвають його один в одного з рук. Повимазувались, як чорти. Кричать, сваряться... Он двоє, як очманілі, ганяються за півнем (один і був на весь ярмарок), та ніяк його не вспіймають.

Підійшли німці і до Микити, за поли його сіпають.

— Та це ж кожух... Еге ж, український кожух, — пояснює їм Микита. — У вас, мабуть, у Германії таких не шиють. Еге ж, не шиють? Дід мій у ньому ходив — не зносив. Батько ходив — не зносив... Мені дістався. Добрий кожух... Як ото по-нашому: «гут кожух».

— Я! я! гут...— заіржали німці.

А тоді один і каже:

— Роздевайт! — І гвинтівкою в груди націлився.

Повернувся Микита додому, а біля двору зустрічає його кум Іван.

— Що це ти, куме, у піджачку прохлаждаєшся? На тобі ж кожух був?

— Був...

Тобі, мабуть, куме, стало жарко?

— Жарко...

— І ти кожух зняв?

— Зняв, бодай їм... Одно слово, — поярмаркували, куме. До віку їм цього не забуду! — сказав Микита й пішов до своєї хати.

Анатолій ШИЯН.

СТЕПОВА ВЕЧЕРЯ

Зустрілися в засніжених донських степах вовк-сіроманець і фріц-голодранець. Каже вовк:

— Дуже радий познайомитись. Ти, мабуть, голодний, фріц?

— Голодний — відповів німець.

— Я також, — каже вовк. — А їсти хочеться?

— Хочеться.

— Мені також. Сідай ось, будемо вечеряти.

ЖИВІ СПОГАДИ

Фріц із Гансом розмовляють у лазареті:

Фріц. — А ти де був?

Ганс. — На Кубані.

Фріц. — А! То була вам там баня?

Ганс. — Якби одна—не біда. А то де не стань — зразу сто бань.

БЕСІДА В ЗАТИШКУ

— Чому ти гадаєш, що червоні заворожують свої ріки?

— Чому? Як ішли туди, то Дін по коліна здавався, а як драпонули назад, то ледве до дна дістався.

Малюнок Л. Бродати.

З водохрещі на Дону.

НЕБЕЗПЕЧНА РИБА

Малюнок Л. Бродати.

— Гер Глюппе, ви любите фаршировану щуку?

— Тільки не з Дніпра. Вчора в одній з дніпровських щук був зафарширований монокль полковника фон Хапена.

РАХУНОК

Добрі люди кінець скорий Гітлеру предсказують. Та я й сам трохи у політиці розбираюсь.

Значить скоро повернусь я у своє село, почну відбудовувать усе, що ворог зруйнував. А наша Державна Комісія пред'явить на все німцям щот. Ну, то оце я й вирішив сісти та й списати все, що вони і мені, гаспиди, наробили.

Проситиму, щоб до того Державного щоту прилучили і мій рахунок.

1. Хай сплатять мені, сучі душі, за попсовані вила, які поламав я, коли садовив на них диверсантів-парашутистів, що в нашому селі приземлялись. Були ж такі ловкі тройчаки... Гострі. Не вила, а шило. Я з ними снопи накидав до молотарки. Гадаю, що карбованців з тридцять за них можна стягти.

2. І за ті щепи у саду, на яких партизанський загін повісив карателів, що село наше палили. Сімнадцять щеп геть резчахнулись, не витримали такої нагрузки. А це діло не шутейне. Кожна щепа два мішки яблук давала. Та й родили б вони ще років тридцять. От і порахуйте. Коли, скажімо, по сто карбованців на мішок узять, то й то вийде щось більше. А я так думаю, що по сто карбованців це дуже дешево. З якої речі? Яка ціна на базарі стоятиме — по тій хай і платять.

3. І за очистку криниці. Упав туди німецький комендант. Тікав від партизанів, коли ми на село наскочили. Це вже хай комісія подивиться, скільки взяти: чи як за очистку, чи може як за нову криницю. Я так гадаю, що треба взяти, як за нову, бо навряд, щоб люди схотіли пить воду з криниці, де німець купався. Народ у нас брезгливий... За криницю хай німці платять карбованців вісімсот. (Така у нас ціна на нові колодязі).

4. І ще треба стягнути з них за Рябка... Був у мене собака. На все село славився. Мишей він ловив. Єй-не брешу. Не їв, а тільки давив. Ото десятка зо три спіймає, у рядок їх всіх поскладає і сидить над ними. Вредний був. За ноги людей потай хапав і на всіх гарчав. Його діти Гітлером звали. Ну, ото ж і прийшли якось у село карателі. Не минули й мого двору. (Я ще тоді не партизанив). Мій Рябко на них: гав-гав! Сказано — собака. Вони його й застрелили. А надверіч приносять німці вівцю, десь пограбували. Кажуть:

— Заріж її нам гут.

Та хіба ж я дурний годувати німця баранниною. Я ту овечку у ліс партизанам шлю, а німцям на стіл Рябка подаю.

Німці шнапс випивають: «Хайль Гітлер!» — гукають, а про те й не знають, що Гітлером заїдають. Я на них дивлюсь, від сміху душусь.

— Гадаю, що Рябка їм треба щитать за закуску. Дванадцять фріців їли — по десятці з кожного. Не буде обидно. А бодай його! А про оливу забув! Мав я з півпляшки оливи. Стара, як була живенька, у лампадки підливала. Так вони ту оливу, прохвости, з хлібом геть з'їли! Не порахувались і з тим, що воно ж боже масло. Ну, бог їх і покарав: цілу ніч двері не зачинялися...

Доведеться карбованців дев'ять і за оливу прикинуть.

А головне — кощунство! Над релігією наруга!..

Гордій СМІШКА.

ПЕРЕЦЬ.— Оце готуюсь до весняної сівби: очищаю рідну землю від німецького бур'яну.

Як Петро Кавун виміняв собі фашистського генерала

Ціпок у руки, за плече торбину,
Окрець хліба про голодну днину,
Кисета взяв, утіху — самосад,
На всяк випадок в'язочку гранат.

Отак надвечір лагодився з дому
У дальню путь, дорогу невідому
Пастух колгоспний, мрійник і жартун,
Петро на ймення, прізвищем Кавун.

У нього діло, правда, й невелике —
Дістань живого, мовили, «язика»,
Добудеш німця — скоро приставляй,
Та не вбивай, дивися, не вбивай.

Вклонився партизанському загону,
Потиснув командирові долоню:
— Та приведу вже, каже, приведу
Та не уб'ю вже якось, не уб'ю...

І там, де сіл задимлені руїни,
Верба похилена, обпалена калина,
Петро побачив (до землі приник):
Іде чужинець. Що за чоловік?

Увесь у пір'ї, вкритий остюками,
І ледве-ледве клигає ногами.
Прямує садом, садом та до круч
І сала бодню тягне обіруч.

Зіпхнув із кручі — злодій покотився,
Аж біля річки миттю опинився.
Петро до нього: та невже помер?
Ну от — розшукуй другого тепер!..

Забрав папери і листи, і зброю
І вже пішов неквапною ходою,—
Аж той злодюга очі розтуля
І дивиться, як злякане теля.

Уже навчився дещо розмовляти —
Оддай, говорить, зброю, ми ж солдати.
Пусти мене до унзер генерал,
А то, говорить, я навік пропав.

— До генерала? Діло підходяще!
Ото б язик! Нема у світі краще! —
Петро подумав. Вголос же спитав:
— А де він буде, унзер генерал?

Та де ж,— у школі. В школі спочиває...
Прийшли, спинились. Вечір наступає.
Уже, здається, й діяти пора.
— Чи хочеш помирати, німчура?

Якщо не хочеш, я тебе, солдате,
На генерала мушу обміняти.—
Сказав Кавун.— У ділі помагай!
А не поможеш — куля. Вибирай.

... Гукнув слуга своєму генералу:
— Стрічайте, гер, несу пиріг і сало!
Ураз почув,— ступає на поріг,
А тут Кавун за східцями заліг.

Та як націлить в нього автомата,
Та як підніме у руці гранату —
Так генерал чогось аж побілів
І не знайшов для відповіді слів.

Тоді Петро тримав військову раду —
Кому вперед іти, кому позаду:
Попереду, як личить, генерал,
За ним слуга, бодай би він пропав.

А вже останнім тупає позаду,
Пильнуючи веселого параду,—
Пастух колгоспний, мрійник і жартун,
Петро на ймення, прізвищем Кавун.

Іван КОПЕРНИК.

ДОПИТАВСЯ

Де тут у вас партизани?— запитує старший німецької автоколони українського колгоспника.

— А хто його, пане, знає,— відповідає він.— Десь там, мабуть, у лісі...

— А ліс де?

— Як же його пояснити?. Ото їдьте собі просто дорогою, а ген за селом буде річка й місток. От. Коли ви, значить, підорветесь на цьому містку, то добре, а коли ні, так відразу й попадете у партизанське оточення.

НА ЛЕКЦІЇ ФІЗИКИ

— Закон фізики, діти, простий і незмінний,— пояснює німецький учитель своїм вихованцям.— Візьмемо, наприклад, камінь, кинутий з гори. Куди він котиться?

— Вниз, пане вчителю.

— Точно так, Шульц. Камінь котиться згори вниз і тут зупиняється.

Малий Макс. — Ну, а чого ж тоді наша армія скотилася з гір Кавказа і не зупинилася внизу?

ПАМ'ЯТНИКИ НІМЦЯМ, СПОРУДЖЕНІ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Малюнки А. Баженова.

1918 рік.

1943 рік.

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Малюнок Ю. Ганфа.

— Бий, Карпо, переднього, бо втече...

ПОЛКОВНИК МАЄ РАЦІЮ

Німецький генерал, біжучи, кричить на полковника:

— Як ви смієте обганяти старшого вас по чину?

— Прошу вибачити, пане генерале,— відповідає на бігу полковник, але он бачите здається в полон мій полк. І я, як його командир, мушу бути разом із своїми солдатами.

ВПІЗНАВ

(СЦЕНКА)

Якесь там приміщення. За столом сидить поміщик,— колись просто Гусак, а тепер фон-Гузак. Перед столом колгоспники.

Гусак-фон Гузак.— То ви не пізнаєте мене?

Колгоспники. — Ні, далебі, не пізнаємо.

Гусак-фон Гузак. (до поліцая). — А подати сюди судові справи за 1913 рік.

Поліцай. — Слухаю, ясновельможний пане. **(Кладе на стіл стос справ).**

Гусак-фон Гузак.— Ну от... Калюжний Іван тут?

Калюжний Іван. — Я. Осьдечки.

Гусак-фон Гузак.— То ти ніяк не пізнаєш мене?

Калюжний Іван.— Ні. Щось не втямки.

Гусак-фон Гузак. — А це пам'ятаєш? **(читає).**— «Дело о вибіенії двох зубів помещиком Гусаком в роті крестьянина Івана Калюжного». Ну. Може тепер хоч пізнаєш?

Калюжний Іван. — А-а-а! То це ви?..

Гусак фон Гузак (розчулено). — Я ж! Я...

Іван Калюжний (прозаічно).— А я думав якийсь інший собака...

Іван КАРАСЬ.

ПАЛИЧКИ КОХА НА УКРАЇНІ

Малюнки Б. Клінча.

ВГОРІ. — Туберкульозна паличка Коха. З нею до війни успішно боролася радянська медицина.

ВНИЗУ. — Еріх Кох — фашистський кат на Україні. З цією бацилою незабаром зведе рахунки Червона Армія й партизани.

КАР'ЄРА ЛЕЙТЕНАНТА ВІТМАЙЄРА

ПЕРЕЦЬ. Опе прослухав повідомлення Радянського Інформбюро «В останню годину» й стратегічно розмірковую, де б його німцям ще парочку сталінградських бубликів спекти.

Поміж живих і мертвих офіцерів дивізії «берлінських урвиголів»не знайдеться жодного, який не позаздрив би сліпому щастю обер-лейтенанта Карла Вітмайєра.

Вояцька слава його почалася ще з польської кампанії. Він попав туди, як то кажуть, на розбір шапок—встиг почути одним один постріл. То покінчив з життям командир польських уланів. Карл Вітмайєр стояв зовсім близько від гордовитого самогубці. Раптовий постріл перелякав його на смерть і він з перестраху заверещав:

— Ай!..

А командиру вчулося, що він крикнув:

— Хайль!

Командир обдарував свого денщика прихильною посмішкою і коли дивізію нагороджували залізними хрестами, один з цих хрестів прикрасив груди і Карла Вітмайєра. За цю ж кампанію він одержав і чин єфрейтора.

Після того дивізію «берлінських урвиголів» перекинули на французький фронт. Їй було наказано взяти штурмом Седан. Кисло зробилося Карлу Вітмайєру після такого наказу. Але й тут йому пощастило. Седан, як відомо, здобули не піші, а танкові колони з ходу, — і коли піхотинець Карл Вітмайєр наблизився до історичної седанської брами, то вона вже була широко розчинена. З радості Карл Вітмайєр теж щось крикнув і першим кинувся у браму до міста. Другого ж дня німецьке командування нагородило «берлінських урвиголів» у той спосіб, що запропонувало негайно відправити до скороченої офіцерської школи всіх єфрейторів, кавалерів залізного хреста. Карл Вітмайєр відбув до Берліна.

Він повернувся до своєї дивізії з офіцерськими відзнаками, коли вже був підписаний Францією ганебний мир і «берлінські урвиголови» несли поліційну службу в упокореному Парижі. Бойові операції роти Вітмайєра полягали в тому, що вона хапала французьких громадян і оголошувала їх заложниками. Лейтенант Вітмайєр, скнарючий бюргерський син, вважав неприпустимим марнотратством розстрілювати заложників кулеметними чергами та гвинтівочними залпами: лейтенант Вітмайєр розстрілював всіх заложників власноручно з пістолета, витрачаючи на кожне французьке життя тільки одну кулю. Наказом по полку йому за це було оголошено подяку

Та сліпе щастя не вичерпало на цьому своєї прихильності до лейтенанта Вітмайєра. Паризькі проститутки постаралися наділити венеричними хворобами значну частину клієнтів з армії фюрера. З трьохсот сімнадцяти офіцерів дивізії «берлінських урвиголів» захворіли триста шістнадцять. Уник зарази лише один. І цей один був Карл Вітмайєр: він зроду був імпотент і послугами паризьких проституток не користався. От, і кажіть після цього, що дурна доля не добирає собі улюбленців!

Венерологічна експертиза армійської санітарної служби визнала, що для поправки здоров'я венериків потрібен південний клімат. Вся дивізія «берлінських урвиголів» була негайно перекинута на африканський фронт, у Лівійські пустелі, де в перших же боях її офіцерський склад поліг весь до одного. Цим одним був наш щасливчик лейтенант Вітмайєр, що був зоставлений в Берліні для ремонту, формування резервів та відправки поповнень. Тепер, як ветеран, останній офіцер заслуженої дивізії, Карл Вітмайєр був призначений в новому наборі ад'ютантом командира. Віднині щастя усміхнулось до нього повним обличчям. Йому тепер ніяк не належало фігурувати на передньому краї бойових дій.

Але сліпе щастя мало не зрадило свого мазунчика: дивізії «берлінських урвиголів» було спішно перекинуто на Східний фронт, тобто — проти Червоної Армії. Щоправда, лейтенант Вітмайєр даремно перелякався: дивізія «берлінських урвиголів», після трьох разів цілковитого поновлення складалася тепер з самих неповнолітніх гімназистів на офіцерських посадах, а в нижніх чинах — поспіль з інвалідів минулих воєн, мобілізованих білобілетників, і, якщо поміж них і траплялися справжні «урвиголови», то це були урвиголови з одірваним вже головами — амністовані бандити, злодії та аферисти, відпущені з тюрем на фронт. Тимто командування не наважилось виправити в бій такий склад вояк і зарезервувало дивізію для наведення порядку в окупованих радянських територіях. Обер-лейтенанту Вітмайєру пощастило знову.

А втім, йому і тут було до біса мороки. Треба було для остраху розстрілювати третину або й половину місцевого населення, потім реквізувати їстивне і знов розстрілювати непокірних.

Діла, як бачите, було чимало, але, не будемо таїти гріха — лейтенант Вітмайєр управлявся з усім, ще й мав собі час на дозвілля й розваги. А розважався він тим, що палив бібліотеки, рубав музейні експонати, трощив всякі пам'ятники культури, або ж зацьковував голодними псами немічних стариків.

Українські партизани засудили обер-лейтенанта Вітмайєра до смерті. Але й на цей раз щастя його врятувало. Розгром німців під Сталінградом і на Дону вимагав резервів. Дивізія «берлінських урвиголів» була нагло знята з квартир і спішно перекинута на бойову лінію. Вітмайєр потрапив нарешті на лінію бойових дій.

Дурне щастя починало крутити хвостом.

Лейтенант Вітмайєр був призначений командиром дзоту. З першого ж дня цей дзот був підданий радянською артилерією шквальному вогню. Коли після вогневого нальоту радянські піхотинці вдерлися до дзоту, половина гарнізону його була знищена снарядами. А ті, що зосталися живі, позбулися розуму від страшного вогню. Не позбувся розуму лише лейтенант Вітмайєр, — він зроду був кретином і йому не було чого збуватися. Побачивши червоноармійців, він перший підняв руки, вважаючи, що щастя тут йому не зрадить і він збереже своє життя. І це було б так, коли б лейтенант Вітмайєр, відступаючи з піднятими руками, не натрапив на замасковану міну, що він її приготував для червонормійців. Стався вибух і тіло лейтенанта Вітмайєра розлетілося на шматки! Щастя його зрадило.

Юрій СМОЛИЧ.

АФРИКАНСЬКА МЕЛОДІЯ

Малюнок К. Агніта

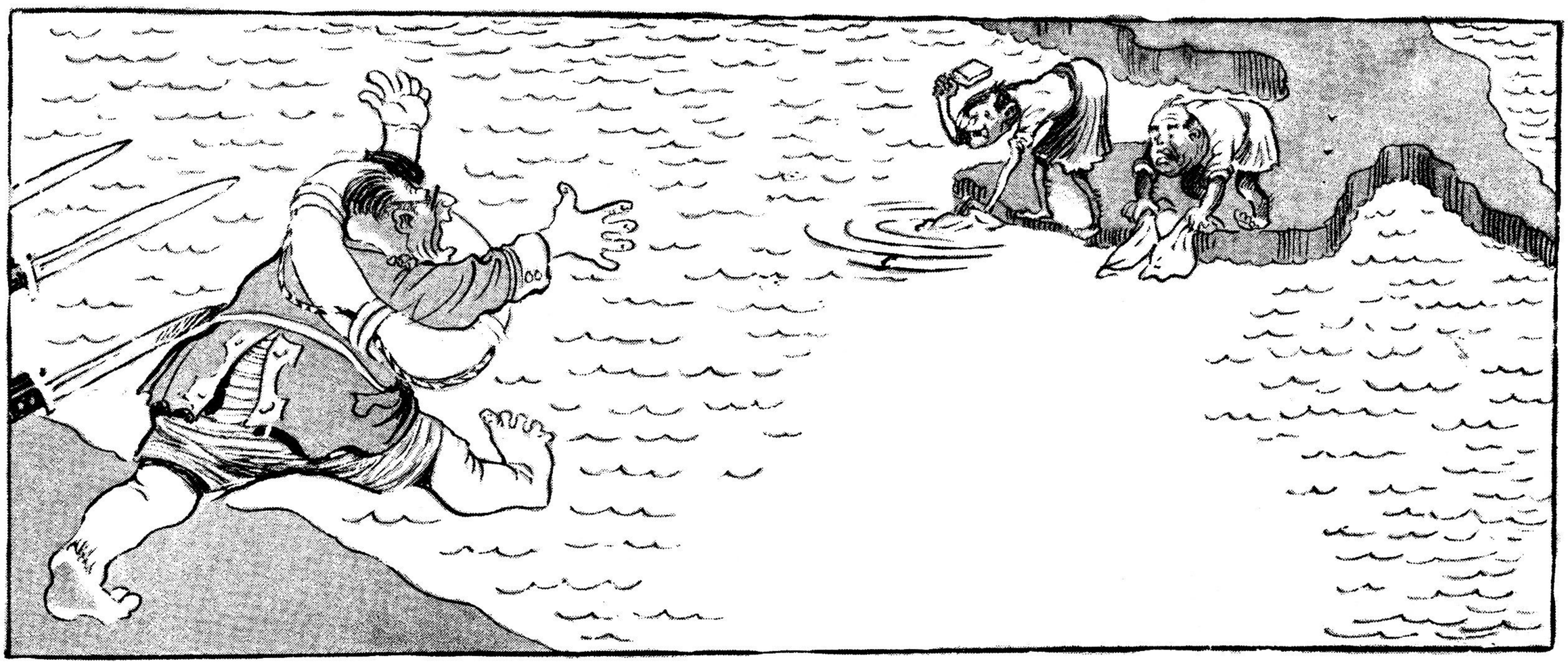

ГЕНЕРАЛ РОММЕЛЬ (до Гітлера й Муссоліні). — Через річеньку, через биструю, подай рученьку, подай другую.

КОТЯЧІ ТУРБОТИ

Німці в багатьох селах України наказали замикати на ніч у хатах собак і півнів, бо, мовляв, по їх крику партизани нападають вночі на німецькі гарнізони в населених пунктах.

Малюнок К. Єлісєєва.

Рятуймось швидше, моя кице,
Бо, далебі, надходить час, —
Коли наляканії фріци
Печатку покладуть й на нас.

І в березневі темні ночі,
В шуканні пристрасних принад,
Твій кіт не зможе, хоч і схоче,
Співать весільних серенад.

САМОДІЯЛЬНА ВИСТАВА

Сільська хата. За столом гер Зукензон. Перед ним Іван Передерій, хлопець років сімнадцяти. Гер Зукензон поважним говорить:

— Ви будете грати в драматичному клубному гуртку. О-о у нашій великій Дейтшлянд дуже поважають мистецтво. Там усі артисти, починаючи від фюрера, хайль Гітлер! — і кінчаючи останній зольдат. У нас дуже люблять грати комедії.

Гер Зукензон випиває трохи з фляги і продовжує:

— Наші зольдатен дуже сумують у вашій невеселій країні. Їх треба розважити. Доручаю вам організацію драматичного гуртка. Ось вам п'єса про нашу непереможну армію. Зберіть кілька ваших однолітків і починайте. Через пару днів я відвідаю першу репетицію. Грати будете... гм... клуб ми спалили... церкву теж... школу... гм... теж. Ага, прем'єра відбудеться в конюшні! Спектакль тільки для німецьких зольдатен. Через чотири дні. Не буде готовий, — нам доведеться вішать ваші молоді тіла. Ауфвідерзейн.

***

Через два дні відбулася перша репетиція. Артисти марширували на сцені, задираючи ноги так високо і рішуче, що гер комендант окав від задоволення. «Вони вкладають в ноги всю душу! — сказав він, — вони розуміють природу німецької психіки».

Хлопці тимчасом кидалися в атаку, тягали по сцені полонених, вигукували дружно «хайль» і «гох» і нарешті підняесли вгору келехи, що означало цілковитий тріумф переможців.

— Гадаю, що спектакль сподобається нашим хоробрим зольдатен, — сказав гер Зукензон.

— Для більшого успіху нам бракує деякого реквізиту, — зауважив Іван Передерій, — наприклад, парочки кулеметів і кількох рушниць.

— Видати артистам все потрібне для уславлення нашої армії, — наказав комендант.

***

У призначений час конюшня була набита солдатами, які іржали, мов справжні жеребці. Нарешті, з'явився комендант. Він сів на передній лаві, настромив на кінчик носа пенсне, і сказав: «Можна починати».

— Можна починати! — гукнули на сцені.

І почалося! Завіса швидко розсунулась і з глибини сцени хльоснула по залу кулеметна черга. Залунали зойки. Попадали десятки солдатів. Решта кинулася до дверей. Дубові двері колгоспної конюшні були міцно зачинені знадвору. А коли дехто сунувся до вікон, звідти полетіли гранати.

В залі стояв стогін і рев. А кулемет все строчив і строчив. До нього приєдналися рушничні постріли. І, заглушуючи страшенний гамір, звідкільсь прозвучав молодий дзвінкий голос:

— Четверта і остання дія! З партизанським привітом! Драмгурток.

Михайло ЛОВИЧ.

Відповідальний редактор Л. ПАЛАМАРЧУК. **Видавництво ЦК КП(б)У «Комуніст».**

Д 62(

Заказ № 611

Малюнок К. Агніта

Ця петлюрівська падлюка править Гітлеру за дрюка.